

လရောင်ကျွန်းရှင်

ဆုံးပါးဆွားလေး ကချင်ပေမယ့်

အခန်း (၁)

'ပြောတော့မပြောချင်ပါဘူး' လို့ အစချီကာ ပြောသွားလိုက်တာ တွေက မပါမပြီးတာတွေရော .. ပါမှ ပြည့်စုံမှာ ဆိုတွေရော ..။

အဓိကအကြောင်းရင်းကျတော့ ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ..။

"ငါတို့ က ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေဆိုပေမယ့် ဟိုးအရင် မိဘဘိုးဘွား တွေ တုန်းက တောမှာ တော်စပ်ခဲ့ကြတာလေ ..။ မြို့ကိုရောက် လာပြီး ကတည်းက အမေတို့ လည်း တောကို တစ်ခါမှ မပြန်ဖြစ်တော့ဘူး။ ငါတို့ က နေ ထပ်ဆင့်ပွားလာတဲ့ သားသမီးတွေဆို တောကလူတွေ တစ်ခါတလေလာရင်တောင် ဘာဆိုင်လို့ အိမ်မှာ လာတည်းကြတာလဲလို့ မေးသေးတာ။ ဘယ်လိုတော်တယ် ဘယ်လိုစပ်တယ်ဆိုတာကို မိဘက ပြောပြနေရတယ်"

ဒေါ်မြနွယ် က အင်္ကျီတွေ မီးပူတိုက်ပေးနေသည့် သက် ရဲ့ ဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကာ အပေါ်စီးကနေ ကျကျနန ပြောနေတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ခုလည်း ညည်းကို ငါ့သားတွေနဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်ပါတယ် ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင် သိပ်ယုံကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ညည်းလည်း ခု လောက်ဆို သိနေမှာ ပါ။ ငါ့ရဲ့ သားတော်မောင် သားကြီးဩရသ လေ.."

အကြီးဆုံးသား အောင်ဦးကို ဒေါ်မြနွယ် က ပြောဆိုမကောင်းလို့ စိတ်တိုလာတိုင်း သားကြီးဩရသ လို့ ခေါ်နေကျ ..။

သားသုံးယောက်ရှိနေပြီး သုံးယောက်စလုံးက ခပ်ချောချော ခပ်ပွေ့ပွေ့တွေဖြစ်ကာ အကြီးကောင် အောင်ဦး က နာမည်ကျော် ဖြစ် သည် ။

ကျောင်းပြီးစတုန်းက တစ်ခါ မိန်းမခိုး လာပြီး မိန်းကလေးရှင် ဘက်နှင့် ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းမရသော အကြောင်းတွေဖြစ်လာကာ နှစ်ဖက် စလုံး နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကြသည် ။

သမီးရှင်က ကိုယ့်သမီး အပျိုပြန်မဖြစ်နိုင်တော့မှန်းသိတာတောင် အောင်ဦးနှင့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူသောကြောင့် မရအရ ပြန်ခွဲသွားခဲ့၏။ အောင်ဦး ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုအညွန့်ကျိုးမခံနိုင်ဟု ဆိုကာ မိန်းမခိုးလာတာမှန်းသိနေပြီးကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောင်ညာသည် ။

တောက ညီမဝမ်းကွဲ ခဏလာနေတာဟု သတင်းလွင့်ပစ်၏။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါ်မြနွယ် က အကြောင်းပြကောင်းကာ ...

"သူ့ကို မယုံကြတဲ့ လူတွေက ညည်းကို အောင်ဦးနဲ့ ထင်တဲ့ လူက ထင်နေတယ်၊ ကိုယ်က မောင်နှမတွေပဲဆိုပြီး နေရဲ့ပေမယ့် လမ်းပေါ် ထွက်လိုက်တိုင်း ကိုယ်မသိဘဲ သိက္ခာကျနေမှာ "

သက် က မီးပူကို ဘေးမှာ ထောင်ထားလိုက်ကာ ခလုတ်ပိတ်၍ ...

"သက် ကလည်း ဒီမှာ နေချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီမြ ရယ်.. ။

"ဪ .. ညည်းကိုလည်း နေချင်တာပါလို့ ငါက ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဒီမှာ က သားလူပျို သုံးယောက်ရယ် .. သမီးကြီးရဲ့

ယောက်ျား ကျော်ဇင် ရယ် .. သမီးကြီးက ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ဒီမှာ ပဲ
ယောက်ျားလူလွတ် လေးယောက် .. ငါက မိုးလင်းမိုးချုပ် အိမ်မြဲတာ မ
ဟုတ်ဘူး "

သက် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

"ဟုတ်ကဲ့ပါ .. သက် ပြောတာကို ခဏလေး နားထောင်ပါဦး၊ သက်
ဒီတစ်ခါပဲ တောင်းဆိုမှာ ပါ"

လုပ်ပြန်ပြီဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် ဒေါ်မြနွယ် နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိကပ်ပြီး မဲ့
သည် ။ ကြမ်းပေါ်ချထားသည့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲတင်၍ ကုလား
ထိုင်ပေါ်မှာ တင်ပလွင်ခွေပြောင်းထိုင်လိုက်တာ မညင်မသာစွာ ဖြင့်...

"ပြော .. ဘာလဲ"

"မမတို့ သားအမိ ဒီကိုလာမှာ ပါ၊ သူလာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေရင်း နဲ့
သက် ဒီမှာ ပဲ သောင်တင်နေတာ အန်တီမြ သိပါတယ်"

"သိတယ်လေ .. အခု တစ်လပြည့်တော့မယ် ညည်းအစ်မ လာလို့
လား၊ နောက်ပြီး ညည်းပြောပုံအရဆို ချိုအေး ချာလည်း သနား စရာပဲ၊
တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးမှာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ သင်္ဘောသားနဲ့ ညားပြီး အခြေ
အနေလေးနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်၊ တစ်မျိုးလုံးက ဝိုင်းမှီခိုနေကြတယ်၊ ဟိုမှာ
လည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ၊ ယောက္ခမ ယောက်မ ဆိုတာလည်း ပြောစ
ရာ အကွက်ရှာနေတာမျိုးအေ့၊ ညည်းတို့ ကို သူ ဘယ်လောက် ထောက်
ပံ့နိုင်မှာ လဲ"

"အဲဒါက ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့အခု မမက အိမ်ခွဲနေဖို့ လာမှာ ပါ၊
သူ့ယောက်ျားနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အားလုံး အဆင်ပြေလို့ လာမှာ ပါ၊ သူ့မှာ က
လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုတော့ သက် ကလည်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ် လာလု

ပ်နေပြီး နေရေးထိုင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေတာနဲ့ .."

"အဲဒါလည်း ငါ တွက်မိတာပဲ၊ ညည်း ဒီမှာ ဒုက္ခရောက်နေတယ် ဆို ကတည်းက အစ်မဖြစ်တဲ့ သူက ဟိုမှာ သက်ပြင်းမချနိုင် ဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာဖြစ်အောင် ယောက်ျားကို စည်းရုံးပြီး လုပ်လာတာနေမှာ ၊ အေးပေါ့လေ .. သူလည်း ဟိုမှာ သွားလာဖို့ အဆင်မပြေသေးလို့ ဖြစ်မှာ ပါ"

" မဟုတ်ဘူး အန်တီမြ၊ သူ့ယောက်ျား သင်္ဘောပြန်တက်မယ့် အချိန် တစ်လနောက်ဆုတ်သွားလို့ မလာဖြစ်သေးတာပါ၊ သူ သင်္ဘော တက်သွားတာနဲ့ မမက ဒီမှာ လာပြီး အခြေချမှာ "

"အေး .. စောင့်တော့စောင့်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ဒီတိုင်းတော့မဖြစ်ဘူး နော်၊ အချိန်ကန့်သတ်မှ ရမှာ ..၊ အဲဒီအချိန်ထိ စောင့်လို့ မှ မလာသေး ရင် တော့ ညည်း ပြောင်းပေးရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ငါကလည်း တွက်ကြည့်ပြီးမှ ကန့်သတ်မှာ ပါ၊ ဒီကြားကာလ မှာ အကယ်၍ ညည်းအစ်မ မလာခဲ့ရင် ပြောင်းရွှေ့နိုင်အောင် ညည်း လည်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားလို့ ရတာပေါ့"

သက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ မီးပူကို ခလုတ်ပြန်ဖွင့်ပြီး အလုပ် ဆက်လုပ်နေလိုက်တာနှင့် ဒေါ်မြနွယ် လည်း ထထွက်သွားလေသည် ။

ဘဝကံကြမ္မာ မျက်လှည့်အပြကောင်းလွန်းတော့ သက်တို့ ညီ အစ်မ နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေက ဟိုတုန်းက ရွှေမင်းသမီး .. နောက် တစ် လှည့်မှာ ငွေမင်းသမီး ..၊

ဒီနေ့ အချိန်အခါမှာ ကတော့ သူများ တကာရဲ့ အပစ်ပယ်ခံ .. မလို

လားထိုက်သော ချေးထုပ်တစ်ထုပ်လို ..၊ ဒီထဲမှာ မမတော့ မပါခဲ့ပါ ..။

အိမ်မှာ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ သွားကတည်းက စီးပွားရေး အခြေအနေမကောင်းတော့ဘဲ ဖေဖေ ဆုံးသွားတော့ ရှိတဲ့ စီးပွားရေးပါ ပြုတ်သွားသည် ။

ဘာမှ မကြာလိုက်ဘဲ နောက်ထပ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျောက်ပျက် ဆုံး ရှုံးကုန်ကာ မေမေ ဆုံးသွားတာနှင့် ဖေဖေဆုံးသည့်အချိန်ဟာ တစ် နှစ် ကျော်ကျော်လေးပဲ ကြာသည် ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားကြဖို့ တိုင်ပင် တုန်းက အကောင်း၊ ဆွေမျိုးထဲမှာ သက်ကြီးပိုင်းထဲက အဒေါ်နှစ် ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ကာ မိဘအုပ်ထိန်းသူလို နေရာပေး၍ ရှိတာလေးနှင့် ထူမတ်ရပ်တည်ကြဖို့ ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မထူမတ်နိုင်သေးခင် အဒေါ်နှစ်ယောက်၏ စု ဆောင်းကောင်းမှုကြောင့် တောပိုင်းက တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး အိမ်ပေါ် ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးနဲ့ စာရင် တောလို့ ခေါ်နိုင်ပေမယ့် သက် တို့ မြို့ လေးပေါ်ကနေ ပိုဝေးသည့်နေရာတွေကို မြို့ရဲ့ တောပိုင်းလို့ ခေါ်သေး သည် ။ နောက်တော့ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပေါ်ကနေ သက်တို့ ခြံကျဉ်းကျဉ်း ပျဉ်ခင်းထရံအိမ်သေးသေးလေးပေါ် ရောက် သွားခဲ့၏ ။

သက် က ကံတရားလို့ သတ်မှတ်နိုင်ပေမယ့် မမက ပိုပြီး စိတ် ပျော့တဲ့ သူမို့ ဒီဒဏ်တွေကို မခံနိုင်ပေ။

သံတွဲမြို့က သူဌေးသားဆိုသည့်လူကို ဘယ်လိုလူမှန်းမသိ၊ လူရိုး

လား လူကောင်းလား မခွဲခြားဘဲ သက် က တားနေသည့်ကြားကနေ ခိုး ရာလိုက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ ။

"အဲဒါတော့ ကံတရားပဲ သက်၊ ဆွေမျိုးတွေနှိပ်စက်လို့ ငါတို့ အိမ်နဲ့ ခြံလည်း ပြုတ်ပြီ၊ ဘာမှ လည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ်က ခေါ်မိတာ ကိုယ့် အပြစ်လို့ နင် ဖြေနိုင်ပေမယ့် ငါ မဖြေနိုင်ဘူး၊ လူလိမ်ခံရလို့ သံတွဲမှာ ငါ ဘဝပျက်နေလည်း ဒီမြို့ကို ငါ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး "

လို့ ပြောကာ ပြောပြီးတဲ့ နောက်နေ့မှာ လိုက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

လိုက်တော့လိုက်မှာ ပဲဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီနေ့မနက်ဖြန်ဆိုတာ မထင်ခဲ့တော့ စာဖတ်ရမှ ပဲ သိခဲ့ရသည်။ ။ ဒါပေမဲ့မမ ကံကောင်းခဲ့ပါ သည်။ ။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို ချစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ မမနဲ့ လက်ထပ်ပြီး မှ သင်္ဘောမှာ Second Officer ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ယောက္ခမဖြစ်သူတွေကတော့ ငါ့ချွေးမ လာဘ်ကောင်းလှသည် လို့ မတွက်ဘဲ ရာထူးမြင့်သွားသည့် သားနဲ့ မထိုက်တန်သည့်ပုံစံတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည် လို့ မမက စာထဲမှာ ရေးသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်နေနေ မမ အဆင်ပြေပြီဆိုကတည်းက သက် အတွက် ငွေကြေးကအစ အဝတ်အစားအထိ အားလုံးပဲ မမက ခိုင်ခံ ပို့ပေးခဲ့ သည်။ ။ ဒေါ်လေးတို့ ကလည်း မမကပို့လေ သုံးလို့ ကောင်းလေ ..၊

ထို့ကြောင့် သက် ရန်ကုန်ကို အရဲစွန့်ပြီး ထွက်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မမက သိတော့ တားပါသေးသည်။ ။ မမ ပို၍ နစ်မွန်းမှာ စိုးသည့်စိတ်နှင့် သက် ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်တစ်ခုရအောင် လုပ်ရင်း ဝင်ငွေကောင်း ကောင်းရသည့်အလုပ် လုပ်နိုင်အောင် သင်တန်းတွေပါ တက်ခဲ့၏။

ခုတော့ ပို၍ အဆင်ပြေကြပြီလို့ ထင်ခဲ့ပြီးမှ ..၊

မမ မြန်မြန်ရောက်လာပါစေ ..။

*

အခန်း (၂)

"ငါ သွားတော့မယ်"

"အေးဟာ .. နင် အများကြီး လျှောက်ရဦးမှာ နော်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

စုစု ပြောတာကို သက် က ဂရုမစိုက်သလိုလေး ရယ်ပြကာ ...

"ညနေစောင်း လမ်းလျှောက်ထွက်သလိုပါပဲ စုစု ရယ် .."

ကားပေါ်ကဆင်းကြပြီးမှ နှစ်ယောက် လမ်းခွဲရမယ့်ထိပ်လေးမှာ ထမင်းချိုင့်လေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်ငနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြပြန် သည် ။ စုစု က သက် ကို တစ်ကိုယ်လုံး ဝေပတ်ကြည့်ကာ ...

"နင့်အဖြစ်က သေချင်တဲ့ ကျား တောပြောင်း ဆိုသလိုပဲနော်"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ .. ငါ အဆောင်မှာ နေပြီး အလုပ် လုပ်တယ်ဆိုတာ မမ မသိဘူးလေ၊ သိရင်လည်း သူ စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကြောင့် အန်တီမြ အိမ်မှာ နေတာလို့ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း အဲဒီကပဲ သွားစောင့်ရတာပေါ့"

"နင့် အန်တီမြ ကိုရော အဲဒီလိုပြောဖို့ ပိတ်ထားရဲ့ လား၊ သူတို့ ပုံစံကြည့်ရတာ နင့်အပေါ်မှာ ဆွေမျိုးဆိုပြီး နွေးထွေးတဲ့ ပုံ လုံးဝကို မရှိဘူး"

"ဆွေမျိုးဆိုတာ စပ်နိုင်မှ တော်တာကိုးဟ၊ ငါကလည်း ဘူးသီးမှ အ

ရိုးတော်သလို ဖြစ်သွားတယ်လေ၊ ရန်ကုန်ရောက်နေပေမယ့် ဆွေမျိုး
တွေရှိနေတာကို လူစုံအောင်တောင် မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်
တစ်ခါမှ ကို မရောက်ဘူး အဲဒီကို .."

"နင့်အစ်မ ပြောင်းလာတော့မယ်ဆိုမှ သွားတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ အောင်ဦး တို့ ညီအစ်ကိုဆိုရင် ငါ့ကို သိတောင်မသိ ကြ
ဘူး"

"လုပ်မနေပါနဲ့ သက် ရယ် .. နင့်အဒေါ်ပုံစံက ခုဖြစ်ဖြစ် ..
တော်ကြာဖြစ်ဖြစ် အချိန်တိုင်းအတွက် အလိုရှိမှာ မဟုတ်တဲ့ မျက်နှာ
ကြီးပါ"

"အေးပါဟယ်၊ ကဲ .. သွားပါတော့ .. ငါလည်း နောက်ကျနေပြီ"

"သွားမှာ ပါ၊ နင့်ကို မေးမလို့ "

"ဘာလဲ"

"နင့်ကို ပြောင်းပေးဖို့ ပြောထားတဲ့ ရက်က သုံးရက်ပဲ လိုတော့တာ
ဆို .."

"အင်း .."

"နင့်အစ်မ မလာသေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ၊ သူ့ယောက်ျား
သင်္ဘောထွက်မယ့်ရက်လည်း ကျော် လာပြီဆို၊ ဘာလို့ မလာဖြစ်တာလဲ
ဆိုတာ အကြောင်းလေး ဘာလေး မကြားဘူးလား"

ပြန်မလို့ လမ်းဘက်ကိုလှည့်လိုက်ပြီးမှ စုစု ဘက်ကိုပဲ ပြန်လှည့် လို
က်၍ ...

"အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ စုစု ရယ် .. သူ့မှာ ယောက္ခမကရှိ သေး

တယ်လေ၊ ငါ့ဆီ အကြောင်းကြားဖို့ က စာရေးဖို့ ပဲရှိတယ်၊ ဖုန်းဆက် ရ အောင်လည်း အနီးအနားမှာ လာခေါ်ပေးမယ့်ဖုန်းက မရှိဘူး၊ အလုပ် များ တတ်တဲ့ လူအတွက် စာရေးဖို့ ကလည်း လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ "

"ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ၊ တကယ်လို့ နင့်အတွက် အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ် လာရင် ငါ့အဒေါ်အိမ်မှာ ပဲ လာငှားနေနော်၊ အိမ်ငှားရတာ ချင်းတော့ အတူတူပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ နင့် အတွက် အခွင့်အ ရေးရမှာ ပါ၊ နင့်အစ်မနဲ့ အဆင်မပြေသေးခင် တစ်လတန်သည် .. တစ် ပတ်တန်သည် နေမှာ မျိုးဆို တခြားမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး လေ "

"အေးပါ စုစု ရယ် .. ငါကလည်း နင့်ကိုအားကိုးပြီး အန်တီမြ ပြော တဲ့ အချိန်ကို လက်ခံလိုက်တာပါ၊ မမ အဲဒီလောက်ထိတော့ မကြာ နိုင် ဘူးလို့ ထင်လို့ လေ "

စုစု နဲ့ လမ်းခွဲလာတဲ့ အထိ မမကို သတိရရင်း ခြေလှမ်းတွေက မလှုပ် တလှုပ် လှမ်းနေသလို ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ထိုစဉ် ..

"ကရင် .."

"အမေ ..."

ဆိုက်ကားဘဲလ်သံကို အနီးကပ် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ ဘေးကို အတင်းကပ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

"သတ္တိကတော့ကွာ .. ဆိုက်ကားဘဲလ်သံကိုတောင် ကဆုန်ပေါက် ထွက်သွားတယ်"

ဆိုက်ကားက အနားမှာ ပဲ ရပ်သွားသဖြင့် ကဲ့ရဲ့ သံနှင့်အတူ လူကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။ သက် ရင်တုန်မပြေသေးဘဲ စိတ်တိုသွားသည် ။

"အနားကပ်မှ တီးလိုက်တော့ လန့်သွားတာပေါ့၊ လူကို ကဆုန် ပေါ

က်သွားတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ .."

အသားဖြူဖြူ ဆံပင်အလယ်ခွဲမကျတကျနှင့် မျက်နှာက ပြုံးစိစိ ရှိနေ ဆဲနှင့် ...

"အဲဒီအတိုင်းဖြစ်သွားတာ မင်းကိုယ်မင်း မသိပေမယ့် ဒီတိုင်းပဲ မြင် လိုက်တာကိုး၊ ဟုတ်တယ်မို့လား ဦးလေး"

ဆိုက်ကားသမားကိုတောင် ဆွဲထည့်လိုက်သေးသည်။ လူပုံက ရင်ခွင်ထဲမှာ သားရေအိတ်တစ်လုံးနှင့် ကျောနောက်မှာ ကလေးနှစ် ယောက်ကို ကပ်ကပ်သတ်သတ် တင်ထားသေးသည်။

ရှေ့တိုးကြည့်ပြီး ရန်တွေ့တော့မည့်ပုံ ပေါက်နေသည့် သက် ကြောင့် ဆိုက်ကားဆရာကြီး ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ရင်း ...

"ကဲပါ ငါ့တူရာ .. လိပ်စာမေးမလို့ ဆိုလည်း သိချင်တာပဲ မေး လိုက်ပါ။ အပြောအဆိုမတည့်ရင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပါဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်၊ မေ့လို့ .. ဆောရီးနော်"

ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဆောရီး ဆိုတော့ နားရင်းပြေးအုပ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်သွား၏။

"မင်းကိုနောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပါးစပ်ကိုက ရယ်စရာ မောစရာတွေပဲပြောတတ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ "

ဆိုပြီး သက် ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးခင် သူပဲ ဆက်၍ ...

"ဆောရီးနော် .. ကျေနပ်ပါ။ ဟို .. မြို့လမ်းက ..."

"ရှေ့ကလမ်းပဲ"

"ဖြည်းဖြည်းပြောပါ .. ဒေါသက အလုံးလိုက် ပြန်ပါလာတယ်"

လုပ်ပြန်ပြီ ဒီလူ ..၊ သက် စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်တော့ သူက နောက် ထပ် တောင်းပန်သည့်အပြုံးနှင့် လက်ကာ၍ ...

"ပြီးအောင်တော့ ဖြေခဲ့ပါလို့ ပြောချင်တာပါ။ မြဇူလမ်းက အိမ် နံပါတ် ၈၆၊ ဒေါ်မြနွယ် တဲ့ .. အဲဒီအိမ် ..."

"ဒေါ်မြနွယ် .."

"မင်း သိလား .."

လူကဲခတ်ကလည်း ကောင်းပါသည် ။ သက် ကို ကြည့်ပြီး ချက် ချင်း သဘောပေါက်သွား၏။

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ရှင်က ..."

"မင်း သိလား .. မသိဘူးလား အဲဒါ အရင်ဖြေစမ်းပါ။ ဒီမှာ အရေးကြီးနေလို့ "

"သိတယ်၊ ကျွန်မက ..."

"ရပြီ .. ရပြီ၊ အိုခေ"

သူ့ဘာသာ တွက်နည်းမဆုံးသေးဘဲ အဖြေချရေးသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားပေါ်ကဆင်းကာ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ချပေးပြီး ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေး၏။

"ကျေးဇူးပဲ ဦးလေး"

လို့ တောင် နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည် ။ သူများ ဆီ မေးမြန်းလာတဲ့ လူက နာမည်တစ်ခုကိုသိတာနဲ့ ပဲ နာမည်တူတာလား၊ ဒီလိပ်စာ သေချာလား ဘာညာ မစုံစမ်း ..။

လမ်းပေါ်မှာ အထုပ်နဲ့ ကလေးတွေနဲ့ အတူ ဆင်းကာ ကိုယ့်အိမ် ကို

ယ့်ရာပဲ ပြန်ရောက်လာသလိုလို ..၊ ဒေါ်မြနွယ် ကို မေးထားတာမို့ သက်လည်း နေရာမှာ ပဲ ရပ်နေခဲ့သည်။ ။

"ကဲ .. သွားရအောင်"

"ဘာ!..."

"မင်း အဲဒီဘက်ကိုပြန်မှာ မို့လား၊ တို့ ကို ဒီအိမ်ပဲလို့ လက်ညှိုးထိုး ပြရုံပဲလေ"

"ရှင်ပဲ မေး .. ရှင်ပဲ သေချာနေပါလား၊ ဘယ်သူက လိုက်ပြပျဲ၊ မယ်ပြောနေလို့ လဲ"

"ဟား .. မင်း မြန်မာလူမျိုးပဲကွ၊ ဒီလောက်လေးတောင် ကူညီ ရိုင်းပင်းလိုစိတ် မရှိဘူးလား"

"မြန်မာ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ကူညီချင်မှ ကူညီမယ်၊ ရိုင်းပင်း သင့်မှ ရိုင်းပင်းမယ်၊ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ..၊ ရှင် ကျွန်မ မေးတာ အရင်ဖြေ"

"မေး .."

ပြီးစိစိမျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်စပြု၏။ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်မှ အရပ်ကြီး ကလန်ကလားနှင့် ပုဆိုးတိုတို၊ ခါးပေါင်စရှည် ရှည်ဝတ်ထားသည့်ပုံက ဆံပင်ရှည်အလယ်ခွဲ မျက်နှာဝင်းဝင်းပုံနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေတာ သိသာသွား၏။

မစုတ်ပေမယ့် ဟောင်းနေသည့် ကျောင်းသားလွယ်အိတ်သေး သေးလေးကို ပခုံးမှာ လွယ်ထားသေးသည်။ ။ ပြီးတော့ ...

ကြိုးတစ်ဖက်ပြတ်ကာ တန်းလန်းကျနေသည့် သားရေအိတ်ကြီး ကို

ဒီတိုင်းပိုက်ထားသဖြင့် ကြိုးစတန်းလန်းက မြင်လို့ မကောင်း ..။

"ဟေ့ .. ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မေးလေ .. ကလေးတွေက ဘာမှ စားရသေးတာ မဟုတ်ဘူး "

ဪ .. ခရီးသွားရင်း စရိတ်ပြတ်လာတာထင်ပါရဲ့ ..၊ ဒါကြောင့် ဆိုက်ကားခပေးတာကို ငါးရာတန် နှစ်ရာတန်လေးတွေ ပွတ်သပ်ရေနေရှာတာပဲ။

သူတို့ ကို မော့မော့လေးတွေ ငေးနေကြသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြန်ကြည့်မိပြီး သက် ကရုဏာစိတ်တွေဖြစ်သွားကာ ...

"ဘာမှ မမေးတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဒေါ်မြနွယ် အိမ်မှာ နေတာ"

"ဟင်!... ဘယ်လို .. မင်းက ..."

ထိုလူသည် ပြူးတူးပြတ်ဖြစ်သွားကာ အိတ်ထဲမှ အလွယ်တကူ ဆောင်ထားပုံရသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ယူကြည့်၏။

ပြီးတော့ သက် ကို ပြန်ကြည့်သည် ။ အပြန်အလှန်ကြည့်နေပေ မယ့် အဖြေရှာမရသည့်ပုံနှင့် သက် နား တိုးကာ ရှေ့ကနေ မျက်နှာ တိမ်း၍ ဘေးတိုက်ကြည့်လိုက် ..၊ အထက်အောက် မျက်လုံးတွေ စုန် ဆန်သွားလိုက် ..။

သက် သူကြည့်လိုက်တိုင်း လက်က ဟိုကာမိ ဒီကွယ်မိနှင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ဘဲ ...

"ဒီမှာ .."

"ဟင် .."

"ရှင် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ အကျိုးအကြောင်းပြောနော် .. မဟုတ် ရင်

ပါးဆွဲရိုက်ပစ်မှာ "

"ကြည့်ဖို့ လိုလို့ ကြည့်နေတာပေါ့၊ မင်းကိုယ်ခန္ဓာကို သုံးဆယ့် လေး .. သုံးဆယ့်ခြောက် ရှိမရှိ ကြည့်နေတယ် မှတ်လို့ လား"

"ဘာပြောတယ် .. ရှင် .."

"မင်းက ခါးသက်ချို့ လား .."

"ဟင်!..."

မေးခွန်းကြောင့် ဒေါသတွေ ဘယ်ဆီ လွင့်ပြေးကုန်မှန်း မသိ..။

"ရှင် .. ရှင် .. ဘယ်သူလဲ"

"အင်း .. ဟုတ်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့ တခြားစီပဲ"

မေးတာကိုမဖြေဘဲ သူ့ရဲ့ ရှုစားခြင်းအစီအစဉ်က ပြီးဆုံးခြင်းသို့ မရောက်နိုင်။ ဓာတ်ပုံနှင့်လူကို နောက်ဆုံးယှဉ်ကြည့်ပြီးမှ ပုံကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

"ဓာတ်ပုံထဲမှာ တော့ ကျစ်ဆံမြီးတိုနဲ့နဲ့၊ မေးချွန်လေးနဲ့ "

"စကားတွေ ရှည်မနေပါနဲ့ ၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ"

"မင်းက ခါးသက်ချို့ ဆိုရင် .. ချို့ကြည်အေး ကို ..."

"ဟင်!...မမ ..၊ ရှင်က မမယောက်ျားလားဟင်"

"ဟား!... မင်း တော်တော် စကားဖြတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

"ရှင်ကရော လိုရင်းမရောက်နိုင်ဘူးလေ၊ မေးတော့လည်း မဖြေဘဲနဲ့ ပြောချင်ရာ ပြောတယ်"

"ဘာပြောပြော မင်းလည်း ဆုံးအောင် နားထောင်ပါလား"

"ဒီမှာ မမနဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ ရှင် သိရဲ့ လား"

"မင်းတို့ ကြားမှာ ဘာတွေရှိရှိ ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ပြဿနာရှိတာကို မေးတာရှင့်"

"မင်း မေးတာကိုပဲ ပြောတာလေ၊ ရှုပ်ကုန်ပြီကွာ .. မင်းတို့ ကြောင့် ငါတို့ သားအဖပါ ..."

"အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကို မမယောက်ျားလားလို့ မေးနေတာ"

"လာပြန်ပြီ .. မင်း .."

သူက ထူးဆန်းစွာ ဒေါကန်သွားလျက် ...

"ပြောတာကို ပြီးဆုံးအောင် နားထောင် နော် မယ်မင်းကြီးမ .. ခင်ဗျားကို ကံစမ်းမဲပါ ထည့်ပေးမယ်"

သူ ပြန်အော်မှ သက် အံလေးကြိတ်၍ ငြိမ်ကျသွား၏။ မျက်လုံး တွေ ကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်ဆီကိုပဲ ဝေ့နေမိသည်။ ။

ခုမှ ဂရုစိုက်ကြည့်မိသည် ။ ဆံရစ်ဝိုင်းဝိုင်း ဆံပင်တိုတိုလေးနှင့် ဖြူဖြူပုံပုံ ကလေးမလေးက မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တန်းနေတာရော မေးရိုးသားသယောင်ရှိတာလေးရော မမနဲ့ တော်တော်တူနေသည် ။

ကောင်လေးကတော့ ပိုကြီးပုံရကာ ခုနစ်နှစ်သားလောက်ရှိမည် ထင်၏။ ပြီးတော့ အရွယ်လေးငယ်ငယ်နှင့် နဖူးက ကျယ်သေးသည် ။ အသားကညိုသည့်ဘက်ကိုလှနေလျက် မျက်ခုံးကြီးတွေ ထူနက်နေပုံကလည်း အလွန်အမင်းမို့ ကြည့်မကောင်း။

မမမှာ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည် ။ အဲဒါ မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ ဒီကောင်လေးက ..၊

"ဒီကောင်လေးက ငါ့သား .."

သူပဲ စိတ်မရှည်သံနှင့် ရှင်းပြ လာပြီး ...

"ငါတို့ သားအဖက မင်းအစ်မနဲ့ ရထားတစ်တွဲတည်း အတူစီး လာတာ၊ အဲဒါ လမ်းမှာ ရထား မိုင်းထိပြီး ..."

"ဘုရား!.. ဘုရား .."

သက် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဘာမှ မပြောသေးပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီကို စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်မိပြီ ဖြစ်၏။

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ မင်း အဲဒီလိုဆို ဆက်ပြောဖို့ ခက်ပြီနော်"

"ပြောပါ .. မမ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ"

"သူ ဆေးရုံရောက်ပေမဲ့ အသက်မရှင်ခဲ့ဘူး"

သက် တောင့်မတ်စွာရပ်နေရင်း မျက်ရည်စတွေ ရှိုက်သံမဲ့ စိမ့်ကျ လာကြ၏။ ခံစားမိလိုက်သည့်အာရုံကြောင့် ကလေးငယ်လေးကို လှမ်း ကြည့်နေရင်း ဘာမှ မမြင်လောက်အောင် မျက်ရည်တွေက အားကောင်း နေသည် ။

"သူနဲ့ ငါက ကလေးချင်း ခင်မင်သွားကတည်းက ပြုံးပြရယ်ပြနဲ့ သူ့ အကြောင်းမေး ကိုယ့်အကြောင်းမေး ဖြစ်သွားကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ စကားသိပ်မပြောနိုင်တော့ပေမဲ့ မင်းဓာတ်ပုံရယ်၊ အထုပ်လေး တစ်ထုပ် ရယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးကိုအပ်ခဲ့ပြီး မင်းဆီပို့ပေးဖို့ အမှုအရာ တချို့နဲ့ အ ကူအညီတောင်းခဲ့တယ်၊ ငါကလည်း နားလည်နေလို့ ကတိ ပေးခဲ့တယ်"

သူက အိတ်ကြီးထဲက အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြန် သည်

"ဘာလဲတော့ မသိဘူးနော်၊ သူပေးလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ မင်းအစ်မ ရဲ့ ဈာပနကိစ္စကို သေချာ ထပ်သိချင်ရင်တော့ ..."

"ရပါပြီ .. မပြောပါနဲ့ တော့"

သက် အင့်ခနဲရှိုက်ကာ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်လိုသုတ်ပစ်ပစ် မကုန် နိုင်။

နောက်ဆုံး ဒီတိုင်းနဲ့ ပဲ ကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင် လိုက်ပြီး ...

"သမီးလေး .."

ငါးနှစ်အရွယ်လောက် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ နုနေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် က လေးမလေးက သက် ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တဲ့ အတိုင်း ပါလာကာ ...

"တီတီက မီးမီးရဲ့ တီတီသက် လားဟင် .."

"သမီးရယ် .."

"ဟာ!... ဟေ့ .."

သက် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်မှာ ကျပ်ခဲ အောင့်တက်သွားသည့်ရင်ဘတ်နှင့်အတူ ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။

လမ်းနံဘေးမှာ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ပျာယာခတ်လျက် ..၊

ကြည့်လို့ တော့ မကောင်း ..။

အခန်း (၃)

အထုပ်လေးထဲမှာ သက် အတွက် ပထမဆုံး မမ ပို့ပေးခဲ့သည့် ပန်းလက်ကောက်နှင့်ပုံစံတူ လက်ကောက်လေးတစ်ကွင်းရယ်၊ မိသားစု ပုံလေးထည့်ထားသည့် လော့ကတ်လေးတပ်ထားသော ကလေးဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ..။

ပြီးတော့ ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတုန်းက ပါသွားခဲ့သည့် မိဘလက်ထက်ကတည်းက ပန်ဆင်ထားခဲ့သော ချယ်နားကပ်လေး တစ်ရန် ..။ နောက်ထပ်ပါသည့် လက်ကောက်လေးတစ်ကွင်းနှင့် လက် စွပ်နှစ်ကွင်းကိုတော့ သေချာမကြည့်မိခဲ့ပေ ..။

ပန်းလက်ကောက်လေး ပို့ပေးလိုက်တုန်းက 'မမလည်း ညီမလေး နဲ့ ဆင်တူ တစ်ကွင်းဝတ်ထားတယ် သိလား' လို့ စာထဲမှာ ထည့်ရေးထားသောကြောင့် ထိုလက်ကောက်လေးကို တယုတယ ကိုင်တွယ်နေမိ ခဲ့၏ ။ သူမရဲ့ လက်ကောက်လေးကိုတော့ သက် တစ်ခါမှ ထုတ်မဝတ်ဘဲ သိမ်းထားခဲ့သည် ။

တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ကိုယ်ရှိနေတာ မမက မသိပေမဲ့ ကိုယ့် အတွက်က ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကြီး ဝတ်စားနေဖို့ မသင့်တာကို တွေးမိ၍ ဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ လော့ကတ်လေးထဲက မမနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းရယ်၊ သမီးလေး ရယ် သုံးယောက်က ကြည်နူးဖွယ် အပြုံးတွေကိုယ်စီနှင့် ..။

လက်ကောက်နဲ့ ဆွဲသီးလေးကိုကြည့်နေရင်း မျက်ရည်စတွေ တစ်စက်ချင်း ကျနေခဲ့တာ ရပ်တန့်သွားသည် မရှိ ..။

"ကဲ .. အချိန်လေးရှိတုန်း ပြောင်းဖို့ ရွှေ့ဖို့ လုပ်ရအောင်ပါဟယ်၊ နင် မငိုပါနဲ့ တော့ သက် ရယ် .. သမီးလေး သနားပါတယ်၊ ကြည့်ပါ ဦး .. သူ့ ခမျာ ကလေးမို့ ငိုလွယ်ရယ်လွယ်တာပဲ ရှိရင်ရှိမယ်၊ သေတာ ရှင်တာ တွေကို နားလည်နေပြီ သိရဲ့ လား"

စုစု ပြောလိုက်မှ သတိလက်လွတ် ငိုကြွေးနေမိခြင်းကို ဆင်ခြင်ဖို့ သတိရသည် ။ ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့မှာ ကလေးက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ရင်း ခူးလေးနှစ်လုံးကိုပြန်ပိုက်ထားကာ သက် ကို မော့ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဝိုင်းလျက် ..။

"သမီး .."

သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချီထားလိုက်ကာ သက် တသိမ်း သိမ့် ရှိုက်မိ၏။ ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားကာမှ သည်းလှိုက်အူလှိုက် ငိုချလိုက်သဖြင့် ကလေးကလည်း ဟီးခနဲ အသံလေး ထွက်လာရှာ၏။

စုစု ခေါင်းတခါခါနှင့် ဖြစ်သွားကာ တိတ်ပါတော့လို့ လည်း မပြောရက်တော့ပေ။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို အထုပ်လေးထဲ ပြန်ထည့်ချည်၍ သက် လွယ်မဲ့ ဆလင်းဘက်ခံထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ အတိုအထွာလေးတွေ ကောက်ထည့်နေစဉ် ...

"ဟဲ့ .. သိမ်းဆည်းနေကြတာ မပြီးသေးဘူးလား၊ အိမ်ထောင် ပြောင်းတာကျနေတာပဲအေ ..၊ လာတည်းက အဝတ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ဆလင်းဘက်ခံလေးပဲ ပါတဲ့ ဟာ ..."

စကားသံနှင့်အတူ ဒေါ်မြနွယ် က အခန်းဝမှာ ပေါ်လာသည်။ ။

ထိုအခါကျမှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကိုင်တွယ်ထားခဲ့သည့် ရွှေတိုရွှေစလေးတွေကို သက် ပြန်ငုံကြည့်မိ၏။

မရှိတော့မှ စုစု သိမ်းဆည်းပြီးပြီမှန်းသိကာ စိတ်အေးသွားရ သည် ။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ အန်တီမြ တို့ မိသားစုကလည်း သိပ်ပြေလည်ကြတာ မဟုတ်တော့ ဒါတွေမြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ညစ် စရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာ သေချာသည် ။ ဒီပစ္စည်းလေးတွေဟာ သက် အတွက် ဝမ်းစာ မဟုတ်ပေ။

ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကိုတောင် ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခတွေ့တွေ့ သက် လုံခြုံအောင် သိမ်းနိုင်ခဲ့သည် ။ ခုဆို မမ ထားရစ်ခဲ့တာ သမီးလေး အတွက် မိဘအမွေပဲ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ ထိပါး မခံနိုင် ...။

ဒေါ်မြနွယ် ကလည်း မက်လောက်စရာလို့ မမြင်သည့်ပြင် ဒီ တူဝရီး ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲဆိုတာကိုတောင် တစ်ခွန်းမှ မမေးခဲ့ ပါ။ မေးလျှင် ပေးဖို့ ကျွေးဖို့ တွေ စကားထဲက ပါလာရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ ...။

"ဪ .. သိမ်းပြီးနေပြီပဲ၊ ငါ ဆိုက်ကားခေါ်လိုက်ရတော့မလား"

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သက် တို့ ကို အကုသိုလ်နှစ်ယောက်လိုပဲ မြင်နေကာ ဒေါ်မြနွယ် က အချိန်မဆိုင်း နှင်ချဖို့ ကိုသာ အလိုရှိနေခဲ့ သည် ။

"ရပါတယ် အန်တီ၊ လမ်းထိပ်မှာ ဆိုက်ကား မှာ ထားပြီးပါပြီ"

မေးလိုက်တော့ စုစု ဆိုသည့်ကောင်မလေးကပဲ ဝင်ဖြေနေကာ သက် က မျက်ရည်လည်ရွဲဖြစ်တုန်း ကလေးကလည်း ငိုနေလိုက်တာ ပခုံးလေးတွေပါ သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ တုန်နေ၏။

"တော်ပြီပေါ့အေ၊ သေတဲ့ လူအတွက် ညည်း လုပ်စရာရှိတာ လည်း လုပ်ပေးပြီးပြီ၊ တကယ်ဆို ဟိုဘက်ကယောက္ခမတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရထားမိုင်းထိပြီး လူတွေဒုက္ခရောက်တဲ့ သတင်း သူတို့ မကြားဘဲနေမလား၊ ဘယ်သူသေလဲ၊ ဘယ်သူရှင်လဲဆိုတာ သိသွားရင် အဲဒါ သူတို့ တာဝန်ပဲ၊ ခုတော့ စား စရာမရှိ လျော်စရာရှိ၊ တစ်ယောက်တည်းတောင် မတ်တတ် အိပ်နေရတာ၊ ကလေးက တို့လို့ တွဲလောင်း"

"တို့လို့ တွဲလောင်းရုံမကလို့ ရထားတဲ့ကြီးလိုဖြစ်သွားလည်း မမ က သက် ဆီကိုပဲ ပို့ခိုင်းခဲ့တာ၊ ဟိုကိုမယုံလို့ သက် ကို ပုံအပ်ခဲ့တာပါ"

" မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်းထက် ဆယ်ဆ.."

လို့ အသံတိတ်ပြောမိရင်း ဒေါ်မြနွယ် မသိမသာ မဲ့၏။

"သမီးလေးကို သက် အစွမ်းအစနဲ့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ် အောင် မွေးနိုင်တယ်၊ တကယ်လို့ မမွေးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်တောင် သက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကယ်ပါယူပါ မခေါ်ဘူး၊ ရှုပ်လာရင် ရှင်းလိုက်ရုံပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် .. ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ပဲ ရှင်းရမှာ ပေါ့၊ ငါက လည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောချင်တာ၊ လူဆိုတာ မွေးကတည်းက လာသော ကောင်းခြင်းနဲ့ လာမလား ..၊ မကောင်းသောလာခြင်းနဲ့ လာသလား ဒီနှစ်ရပ်ပဲ၊ ညည်း ရောက်လာတာလဲ ကယ်ပါယူပါပြောပြီး တက်လာ တာလေ၊ အခု ဒီ ကလေး ရောက်လာတာရော .."

"တော်ပါတော့ အန်တီမြ ရယ် .. အန်တီမြ အိမ်ကို သက် ဘယ် တော့မှ အကူအညီ လာမတောင်းတော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ အဲဒီ စကားတွေကို ရပ်လိုက်ပါတော့"

ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပြောပြော ကလေးကိုထိတော့ မချီအောင် နာမိသည် ။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်မခြောက်သေးဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ ၏။ ဘာတွေဆွဲထွက်ခဲ့ပြီး ဘာတွေကျန်ခဲ့မှန်း မသိပေမဲ့ စုစု က ဘာမှ မကျန်ခဲ့အောင် ကမန်းကတန်း ဆွဲလွဲသိမ်းဆည်း၍ နောက်က ပါလာခဲ့၏။

"အဲဒါကြောင့် နင့်ကို စောစောကတည်းက သွားရအောင်ပါလို့ ပြောနေတာကို မရဘူး၊ ခုတော့ ဆင်းလဲဆင်းရသေးတယ် အပြောခံရ ပြီးမှ .."

လွတ်ရာကင်းရာရောက်သည် နှင့် ရေခဲလို မာနမျက်နှာပြင်ဟာ နေရောင်တိုက်ရိုက်ထိသွားသလို ရေပူစမ်းတို့ တအိအိ ပြိုဆင်းလာပြန် ကာ ...

"ငါ နားလည်ပါတယ် စုစု ရယ် .. ငါ တမင် အားရပါးရငိုချပစ် လိုက်တာပါ၊ ဒါ နောက်ဆုံးလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ သမီးလေးအတွက် ငါ ပျော့ညံ့လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း ငါ သိတယ်"

"ဟုတ်တယ် .."

သမီးလေးကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲလျက် သက် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်၏။

ရှေ့ဆက်ကြဖို့ အတွက် နေ့ရက်များ စွာ ရှိနေသေးသည် ။

*

အခန်း (၄)

"နေဦး သမီး .. လွယ်အိတ်ကို အောက်မချလိုက်နဲ့ နော်"

"ချပါဘူး တီတီရဲ့ .."

အိမ်တံခါး မြန်မြန်ဖွင့်နေရင်း လွယ်အိတ်လွယ်ထားပြီး အရုပ်
တွေပါ မနိုင်မနင်း ဆွဲကိုင်ထားသည့် မနော ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ဒီနေ့ ကျောင်းစတင်တာမို့ သက် အလုပ်ဖျက်ပြီး ကိုယ်တိုင် ကြိုပို့
လုပ်ရသည်။ ။ နောက်နေ့တွေမှာ တော့ ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်က မ
နော နဲ့ ကျောင်းအတူတူ တစ်တန်းတည်းတက်သည့် ကလေးရဲ့ မိခင် ရှိ
သည်။ ။

စုစု နဲ့ ရင်းနှီးသည် မို့ ကလေးကို ပြန်ကြိုပြီးခေါ်လာပေးဖို့ စုစု က
ပြောပေးထား၏။ စိတ်ချရသည့်လူတွေမှန်း သိနေသဖြင့် သက် ကိုယ်တို
င်လည်း အကူအညီတောင်းခဲ့သေးသည်။ ။

နောက်နေ့တွေအတွက်တော့ မနက်ပိုင်း အ လုပ်သွားရင် ကလေး
ကို ကျောင်းပို့ပြီးတာနှင့် အပြန်ကြိုဖို့ က အဆင်ပြေမှာ ပါ။

ကျောင်းအပ်ပြီးတဲ့ အထိ အဆင်ပြေသွားသဖြင့် သက် ကျေနပ်နေ မိ
ကာ ...

"ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုလဲ သမီး"

အိမ်ထဲရောက်တော့ အထုပ်တွေကို နေရာမချနိုင်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ ခ

နန်း ဖျာပေါ်မှာ ပဲ ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင် ဖက်ထားရင်း အလျင်စလို မေးမိသည်။ ။

မနော က စကားသွက်တာလေးလည်း ချစ်ဖို့ ကောင်းနေကာ...

"အားလုံး မိုင်နာပါ တီတီရဲ့ .. နော က အားလုံးရပြီးသားတွေ ဥစ္စာ၊ တီချယ်က ပြောတယ် သိလား"

"ဟုတ်လား .. ဘာတဲ့ လဲ"

"မနောချို က အရမ်းတော်တာပဲတဲ့ ၊ ပြီးတော့ တီချယ်က အခု မသင် ရသေးတဲ့ ကဗျာတွေပါ ဆိုခိုင်းသေးတယ် သိလား"

"ဟုတ်လား၊ သမီးကရော ..."

"ဆိုနိုင်တာပေါ့ တီတီကလည်း .. နော အားလုံးရတယ်၊ မေမေ က မီးမီးကို ကျောင်းကပြန်လာရင်လည်း သင်ပေးတာပဲ၊ တီချယ် ဆိုခိုင်း တာတွေ နော အကုန်ဆိုပြနိုင်တယ်"

"ဟာ .. သမီးလေးက တော်တာပေါ့"

"တော်တာပေါ့ အဟီး၊ တီချယ်ကလေ မနောချို က မူကြိုတက်ခဲ့ တာလားတဲ့ ၊ ဆုတွေဘာတွေ ရခဲ့မှာ ပေါ့တဲ့ "

"အဲဒါ မီးလေးက ဘာပြောလိုက်လဲ"

"ရတယ်လို့ .. နှစ်ခါလို့ "

မျက်နှာကို ရင်ခွင်ထဲကနေ ပြန်မော့ကြည့်ပြီး ပြည့်ဖောင်းနေ သည့် လက်ချောင်းလေးနှစ်ချောင်း ထောင်ပြနေတာကို အသည်းယား ကာ တ အား ကျုံးဖက်လိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ ရယ်နေရင်း ငိုချင်လာ၏။ မမကို သတိရတိုင်း ကျလာ တ

တံသည့်မျက်ရည်တွေကို ကုန်ခန်းစေချင်ပါပြီ။

မျက်ရည်အစား ခွန်အားတွေပဲဖြစ်စေကာ သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ် အတွက် ကြိုးစားချင်၏။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်ကိုသာ စီးမျောကျမလာ အောင် တားဆီးနိုင်ပြီး လည်ချောင်းတွေကျပ် နှာခေါင်းထဲမှာ စပ်လာ တာကို ချက်ချင်း ဖျောက်လို မရ ..။

ကလေးက မူကြိုတက်ထားပြီး စာတွေရနေတာကို ဆရာမက အံ့ဩ နေရှာပေသည် ။ ကျောင်းအပ်ခဲ့စဉ်က ကလေးအတွက် စာရွက် စာတမ်း မပြည့်စုံတာကအစ မိဘမဲ့လေးအဖြစ်နှင့် အပ်နှံခဲ့ရသည် ။

ဘာမှ နားမလည်ရှာသည့် မျက်နှာလေးကို ထပ်ငုံ့မကြည့်ရက်ဘဲ သက် ကိုယ့်စိတ်ကိုပဲ ဖြေနေရ၏။

"တီတီ နော ဗိုက်ဆာတယ်"

"ဪ .. ဟုတ်တယ်၊ တီတီက ဒီနေ့ သမီးလေး ပထမဆုံး ကျောင်း တက်တဲ့ နေ့မို့လို့ မေးချင်တာတွေများ ပြီး မေ့သွားတာ၊ ဒါဆို ထ .. ဝယ် လာတဲ့ ဦးထုပ်လေးတွေ၊ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးတွေကို ပြီးမှ ဖွင့်ကြည့် မယ် .. ဝတ်ကြည့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်"

"ထမင်းစားကြရင်းနဲ့ သမီးနဲ့ အတန်းဖော်တွေ ဘယ်သူတွေလဲ၊ နာမည်တွေရော တီတီကို ပြောပြနော်၊ ဘယ်သူ ဘယ်လို ဘာညာ အားလုံး ပြောပြ"

"ပြောမယ်"

ကလေးနဲ့ ဆုံရတဲ့ အချိန်လေးမှာ ကြင်နာနွေးထွေးမှုတွေ ပုံးပေါ လအော ပေးချင်သည် ။ အဖေနဲ့ အမေ ဆိုတာကို သတိရချိန်မရှိအောင် စ

ကားတွေ ပြောနေချင်၏။

သူမ အဲဒီလောက် တတ်နိုင်မလား ..

"ဒုန်း"

"ဟဲ့ .."

ကျောမှီထားသည့် ထရုံကို ဟိုဘက်က တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဆောင့် တိုက်လိုက်သလိုမျိုး သက် ကျောလေးကော့သွားသည်။

ခါးထဲမှာ တောင် အောင့်သက်သက် ကျန်ရစ်၏။

"ဖေကြီးကလည်း ဖြည်းဖြည်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"အံ့မာ .. ဒီလောက်လေးတာကြီးကို အိမ်ပေါ်ရောက်နေကာမှ ပစ်မချဘဲနဲ့ ငါက ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ထိုင်ရမှာ လား"

"ခေါင်းပေါ်မတင်ရဘူးလေ၊ သားက ပစ်မချဖို့ ပြောတာ"

"တော်စမ်း .. ဟေ့ကောင်"

စကားသံတွေ ထရုံလေးပဲခြားသည် မို့ ဟိုဘက်ကပြောနေသမျှ ဒီဘက်က အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ ဒီအသံ ကြားဖူးသည် ဟု ထင် ကာ နောက်ထပ် စကားသံကို နားစွင့်ရင်း ခေါင်းက ထရုံနားကို ကပ် မှန်းမသိ ကပ်သွားမိ၏။ ထိုစဉ် ...

"ဘုန်း"

"အမေ!..."

ထရုံကို လာရောက်ထိမှန်သွားသည့် တစ်စုံတစ်ရာသည် သက် ရဲ့ နားတစ်ဖက်ကို မိတ်ဆက်တော့မလို့ တဲတဲလေး။ ကိုယ့်နားတစ်ဖက် ကို ယောင်ယမ်းအုပ်မိကာ စပ်စုချင်မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်

သွား၏။

ကဲကောင်းလို့ ..၊

"တွေ့လား .. အိတ်ကွဲသွားပြီ၊ ဖေကြီးကို အဲဒါပြောတာ .."

"ဟာ!.... ချစ်ကိုကိုချစ်"

"ဗျာ .."

"မင်းနာမည်ကောင်းလို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဖေကြီးပဲ အစအဆုံးခေါ်တာ"

"မင်း ငါ့ကို မတ်တတ် ရပ်ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုး ဆရာလုပ်နေ မဲ့အစား ငါ ပစ်ချသမျှ လိုက်ကောက် .. နေရာချ"

"ဖေကြီးပဲ ဘာတွေလျှောက်ဝယ်နေတာလဲ သား မေးတော့ ငါ ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်တာ ငါ သိတယ်၊ မမေးနဲ့ ဆို .."

"ဘာ!..."

"မမေးဘဲနေတော့ သားက ဘာမှ မသိဘူးလေ၊ ဖေကြီးလုပ်ဖို့ ဝယ်လာတာတွေ ဖေကြီးပဲ သိမှာ ဥစ္စာ၊ ကိုယ်သိတာ ကိုယ်ပဲလုပ် .."

"ကိုချစ် .."

"ထူးရမှာ လား .."

"ငါ နော် .. မင်း ..."

"ဖေကြီး ကတိတည်နော်၊ လက်မပါကြေး .."

"အံ့မာ .."

ဘာတွေလဲ ..၊ သားအဖလား .. ညီအစ်ကိုလား ..။

သိနေရက်နဲ့ တောင် ဟိုတွေးဒီထင် ဖြစ်သွားမိသည် ။ စကားပြော
နေတာ မိဘကလည်း နေရာမကျ၊ သားလုပ်တဲ့ လူက မရှိသေး။

မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ ပွင့်လင်းကြတယ်ဆိုတာ ဒီလိုနေရာမျိုး
ထိတွေ့ မကောင်းဘူး ထင်သည် ။

စပ်စုကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးတွေပျောက်ကာ မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသား နှင့်
နားစွင့်နေသည့် မနောချို လက်လေးကိုဆွဲ၍ နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်လာ
ခဲ့မိသည် ။

ဒီလိုမိသားစုတွေနဲ့ ထရံလေးတစ်ချပ်ပဲ ခြားနေရသည့်အဖြစ်ကို လ
ည်း ရင်မောသွားမိ၏။

တကယ့်တကယ်ကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ လေ
ထုပမာဏထက် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်စွာ ရှိနေခဲ့သေး ..!

*

အခန်း (၅)

"တော်ပါတော့ ဖေကြီးရာ၊ လူပျိုလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"အဲဒါကို ခဏခဏပြောနေရတာ မင်း ဝါသနာပါတယ် ဟုတ် လား"

"ဖေကြီး မေ့သွားတတ်တာ သိလို့ ပါ၊ အန်တီချောချောလေးတွေ က လည်း သားအဖပါလို့ ပြောနေတာတောင်မှ ညီအစ်ကိုမို့လား၊ သား အဖ နဲ့ လည်း မတူပါဘူးနဲ့ .. ဇွတ်ပဲ"

"ဘုရားရေ ..."

"ခေါင်းဖြီးနေသည့်ဘီးတောင် လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည် ။ က လေးပြောလိုက်သည့်စကားက ကိုယ့်ကို ပြောလိုက်သလိုကြီး ခံစားမိ ကာ တစ်ယောက်တည်း မလုံမလဲနှင့် ..."

"တကယ်တော့ သူတို့ က ဖေကြီးကို ချောတယ်လို့ ထင်နေ တာပါ"

"ဟေ့ကောင် .. မင်း တော်တော့"

"တော်ပါပြီ၊ ဖေကြီး မြန်မြန်လုပ်"

ဒီကောင်လေး စကားတတ်လှချည်လား ..။

မနေ့ကပဲ ညီအစ်ကိုတွေလားလို့ တွေးခဲ့မိတာကို ရှက်သွားမိ သည် ။ စကားပြောတာတွေက သားအဖနဲ့ မှ မတူဘဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ ကို သက် ခုထိ မြင်ဖူးတာမဟုတ်။

ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေသိမ့်တွေးရင်း သမီးလေးအတွက် သနပ်ခါးသွေး ပြီးသားကို နောက်ထပ် ရေလေးထပ်ချ နှူးလိုက်ပြီး ...

"သမီးလေး မြန်မြန်ချိုးလေ၊ သနပ်ခါးတွေ ဒီတစ်ခါ ထပ် ခြောက်ကုန်တော့မယ်"

"ဟုတ် .. တီတီ"

ကလေးအတွက် ထမင်းချိုင့်လေးကို မုန့်နဲ့ ရေဘူးရယ်၊ လက်သုတ်ပဝါလေးပါ ထည့်ကာ ဆွဲခြင်းလေးနဲ့ သတ်သတ်၊

ကိုယ့်အတွက် ထမင်းချိုင့်သတ်သတ်ဆွဲကာ အိမ်ကထွက်လာခဲ့ သည် အထိ ဟိုဘက်က သားအဖ ဆူညံနေတုန်း ..။

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အသံ လူကြားအောင်ပြောရတာ တော် တော် ဝါသနာကြီးကြသလား မသိ၊ ညနေပြန်ဆုံချိန်ကိုတောင် တွေးပူ လာမိသည် ။ ဟိုဘက်က စကားပြောနေတာ ဒီဘက်မှာ ဘာမှ ပြောလို့ မရ ..။

"ဆိုက်ကား အားလားဟင်"

"ဟင် .. အဲ .. မအားဘူး ညီမ"

"မအားဘူး .. ဟုတ်လား"

မနက်အစောကြီး လမ်းကြားထိပ်လေးမှာ ဘယ်သူမှ လည်း မတွေ့၊ လူရှုပ်သည့်နေရာလည်း မဟုတ်ပါ ..။

သူ့ဟာသူ အားတာမအားတာထက် ဒီအချိန်မှာ ဆိုက်ကားရှား တတ်တာမို့ တစ်စီးတည်းရှိသည့်ဆိုက်ကားကို လက်လွတ်မခံချင် ..။

"ဘာစောင့်စရာရှိလို့ လဲဟင်၊ ကလေးက ကျောင်းချိန်နောက်ကျ မှာ စိုးလို့ ပါရှင်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကလည်း ကျောင်းပို့ရမှာ မို့လို့ ပါ၊ ပြီး တော့ တစ်လစာ ကြိုပေးထားတာ"

"ဒုက္ခပါပဲရှင်"

"ဟိုမှာ .. လာပြီ"

ပြောပြီးတာနှင့် ဆိုက်ကားသမားက ဆိုက်ကားကို နေရာပြင်၏။ သက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သားအဖဆိုတာကို ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ။

မနောချို ကို ခေါ်လာပေးသော ..၊ သက် ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးခဲ့ပြီး နာမည်တောင်မှ ပြောမသွားခဲ့သော ...

"ရှင် ..."

"ဪ .. မင်း .."

"ဦးဦး .."

သုံးယောက် အသံထွက်သွားသည့်ထဲမှာ မနော ရဲ့ အသံလေးက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လျက် ...

"ကိုကိုချစ်"

လို့ ဟိုကောင်လေးကို ထပ်ခေါ်လိုက်တော့ သက် သမီးရဲ့ ပခုံး လေးကို ဆွဲဖက်ထားမိသည်။ ။ ကလေးက လမ်းမှာ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည့်လူ တွေ မို့ အားပါးတရနှုတ်ဆက်တာကို သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးပုံစံက အင်တင်တင် ...။

သူက ကလေးနဲ့ သက် ကို ကြည့်ကာ ...

"မနေ့ညက မနောချို အသံ ကြားလိုက်ပါတယ်လို့ ထင်တာ၊ တို့ ရဲ့

ခြေရင်းခန်းမှာ နေတာ မင်းတို့ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ထင်သားပဲ"

"ဘာထင်တာလဲ"

ကျေးဇူးတင်နေပေမဲ့ စကားပြောရိုင်းသည့် မချေမငံမျက်နှာကို သက် နည်းနည်းတော့ တင်းနေ၏။ သူကလည်း ဂရုမစိုက်ပါ။

"မင်း အဲဒီအိမ်ကမိသားစုဝင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလေ .. မင်း သတိလစ်နေလို့ လိုက်ပို့လိုက်တဲ့ ခဏလေးမှာ ပဲ အဲဒီကမိန်းမကြီး သရုပ်ဖော်ပေးလိုက်တာ"

သက် မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ ပြန် မော့ကာ ...

"အစစအရာရာအတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

မပြောလိုက်ရသည့်စကားကို ပြောခဲ့လိုက်ကာ သက် လမ်းဘက် ကို ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ဟေ့ .. ဒီမှာ ..."

သက် လှည့်ကြည့်တော့ သူက ဆိုက်ကားထိုင်ခုံကို ပုတ်ပြကာ ...

"မနောချို ကို ပို့မလို့ မို့လား၊ သားနဲ့ အတူတူတင်ပေး လိုက်လေ"

"ဟင် .. ရှင်ကရော .."

"တို့ က အ လုပ်သွားမှာ "

သူက ကလေးကို ဒီတိုင်းတင်လွှတ်လိုက်မှာ ကိုး။

"သမီးလေးကို သက် က ကျောင်းထဲထိ လိုက်ပို့မှာ "

"ဒါဆိုလည်း မင်းပါ ထိုင်ပြီး ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ပေါ့ အဲဒါလည်း အဆင်မပြေဘူး ဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး"

သူက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဟိုတုန်းက ကျောင်းသားတွေ လွယ်သည့် ကချင်လွယ်အိတ် ခပ်စုတ်စုတ်ကို ပခုံးပေါ်ထပ်ဆွဲတင်၍ လမ်းမဘက်ကို လျှောက်ထွက်သွား၏။

ဂျင်းဘောင်းဘီဖြူဖျော့ဖျော့၊ ကြိုးပွန်းနေသည့်ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ် ဟောင်းနှင့် အပြာနုရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်က ဘောင်းဘီထဲမှာ ခါးတစ်ဖက်ဝင်လျက် တစ်ဖက်စက ရှည်ကျနေ၏။

ထို့ပြင် ရှေ့ကကြည့်တော့ မသိသာပေမဲ့ နောက်ကမြင်ရတော့ ဆံပင်ရှည်တွေက ပခုံးကျော်အောင် ခွေကျနေတာ ဖရိုဖရဲဆန်သည် ။

တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း မသေမသပ်ပုံပဲ ဖြစ်၏။ ပုံစံမြင်လိုက်တာ နှင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်သလို နေ၊ သားကိုလည်း ပျော်ပျော်ထားခဲ့ သည့် လူမှန်း ပြေးကြည့်ဖို့ မလို ..။

"တီတီ ဆိုက်ကားပေါ်တက်လေ"

"ဪ .. အင်း .."

ငေးလိုက်သည့်အဖြစ်ကို ဆိုက်ကားပေါ်အတက်မှာ ကိုကိုချစ် ဆိုသည့် ကောင်လေး ပြုံးစိစိလှည့်ကြည့်လိုက်တာမြင်မှ မျက်နှာမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ထို့ပြင် ...

"အန်တီက ခုမှ မြင်ပေမဲ့ သားတို့ က အသံကြားနေကတည်းက အန်တီတို့ ပဲဖြစ်မယ်လို့ တွက်နေကြတာ"

လို့ ထပ်ပြောလိုက်သေးသည်။ ဒီကောင်လေး ရိုးရိုးပြောတာ လား၊
ကိုယ်ကြည့်နေမိတာကို တမင် စချင်တာလား၊

ဘာမှန်းမသိပေမဲ့ စကားတတ်မှန်းသိနေတော့ ရှက်စိတ်က မပြေ။

"ဟုတ်တယ် .. အံ့ဩသွားလို့ "

ဟု ရောယောင် ပြောမိသည်။ ပြီးတော့ ...

"သားတို့ က ခရီးဝေး လာပြီးမှ ဒီမှာ နေဖြစ်တာလား၊ ရန်ကုန်မှာ ပဲ
အစတည်းကနေပြီး ခုမှ ပြောင်းလာတာလား"

"နှစ်ခုစလုံး ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ် တော့ မဟု
တ်သေးဘူး"

"ဘယ်လို .."

"ခရီးဝေးကလာတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ နေရာပြောင်းလာတာ
လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုမှ ပြောင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဪ ..."

"ဒီမှာ လာငှားထားတာ ကြာပြီ၊ နှစ်ညလည်း လာအိပ်ဖူးတယ်၊ အတ
ည်ပြောင်းလာနေတာက သားကို ကျောင်းအပ်တော့မှာ မို့လို့ "

ချစ်ကိုကိုချစ် ဆိုတာ ကောင်လေးရဲ့ နာမည်ဖြစ်ကာ ဒုတိယတန်း
ရောက်နေပြီမို့ သမီးလေးထက် အသက်ပိုကြီးသည်။

ကျောင်းကိုရောက်ပြီး ဆိုက်ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်မှ မနော က သူ့
ဆွဲခြင်းလေးကို ပြောင်းယူလိုက်ကာ ...

"ကိုကို ညီမလေးကို လိုက်ပို့"

"အေး .. ပို့မယ်"

ကြည့်စမ်း ...။

မနော က ကိုချစ် လက်ကို ပြေးဆွဲသည် ။ ကိုချစ် က ဆွဲလိုက် သည့် လက်ကိုဖြုတ်၍ ဆွဲခြင်းလေးကို ယူသည် ။ ဘယ်လောက်ထိ တောင် ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည် မသိ။

ဒါကြောင့် မနောက ဟိုဘက်ကစကားသံတွေကြားတိုင်း ခေါင်း လေး ထောင်သွားလိုက်၊ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် တာပဲ ..။

တစ်ခုခုပြောတော့မလို့ နှုတ်ခမ်းလေးပြင်လိုက်တိုင်း မဟုတ်တဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံတွေကို အတုယူမှာ စိုးသည့်စိတ်နှင့် ဘာမှ မမေးဖြစ် အောင် သူမပဲ စကားတွေ လှီးလွှဲပြောခဲ့မိ၏။

သူတို့ ချင်း ရင်းနှီးပြီးသားမှန်း သိတာတောင် ဒီလောက်ထိတော့ မထင်ခဲ့သဖြင့် ငေးမိပြန်ပြီ မျက်စိတစ်ဆုံး ...။

*